

MISSA CRISMAL – 2026

Catedral de Vic, 31-3-2026

Sr. Degà i membres del capítol d'aquesta catedral de Sant Pere de Vic,
Germans preveres i diaques,
Seminaristes,
Germans tots, fills estimats de Déu.

La Missa Crismal que estem celebrant, única en tota la diòcesi, té sempre sentor de cenacle, que es palesarà assenyalamment en la renovació de les promeses sacerdotals i en la benedicció dels olis dels catecúmens i dels malalts i en la consagració del sant crisma, ja que aquestes matèries formen part dels sagraments de l'Església que tenen la seva font en Crist i sempre són presència de qui és l'únic i gran sacerdot per sempre de la humanitat pel seu misteri pasqual, la seva mort i resurrecció.

Adonem-nos que la litúrgia de la Paraula de la Missa Crismal és marcadament cristològica. La profecia d'Isaïes, llegida a la sinagoga de Natzaret per Jesús mateix, ens parla del Messies, l'ungit per l'Esperit i enviat a portar la bona nova de la salvació. Jesús ho diu clarament: *Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Escltura*. I la lectura del llibre de l'Apocalipsi, en un devesall d'afirmacions, no para de ponderar-lo: *testimoni fidel, el primer ressuscitat d'entre els morts, el sobirà dels reis de la terra, el qui ens estima i ens ha alliberat del pecat amb la seva sang, el qui ve, l'Alfa i l'Omega*. Sembla com si la litúrgia, «obra de Crist sacerdot i del seu Cos, que és l'Església» (SC,7), ens convidés de nou, en la gràcia d'aquest dia, a posar la mirada en Jesús i, des d'ell, en el nostre ministeri sacerdotal; el qual és inseparable de la nostra persona, estimats germans preveres, persona que, per mitjà del sagrament de l'orde, fou com expropiada, perquè sigui Crist, sacerdot, pastor, mestre i espòs de la seva Església, qui es transparenti en nosaltres i en l'exercici del nostre ministeri.

«Tota vocació en l'Església neix del trobament amb Crist, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva», ha escrit el sant pare Lleó en la carta apostòlica *La fidelitat genera esperança*. Aquesta afirmació del Papa, evident des del punt de vista teòric, potser no ho és tant en el tràfec i els neguits quotidians. Per això, en aquesta celebració que —com ja he dit— té sentor de cenacle, és bo que cada un de nosaltres —encara amb més força, si pot ser, els qui aquest any celebren aniversaris significatius de la vostra ordenació: les noces d'or o de plata—; que cada un de nosaltres, dic, retorni al moment en què, sentint l'escalf de l'amor a Jesús, vàrem escoltar la seva crida: *Veniu amb mi i us faré pescadors d'homes* (Mc 1,17). L'elecció i la crida tenen en cadascú una història concreta i diversa, amb variades circumstàncies de temps i llocs, així com de situacions personals diferents, però certament en tots hi ha hagut una mediació eclesial: aquell sacerdot, religiós o laic que ens va ajudar a fer camí en el seguiment de Crist i a discernir la crida concreta a la vida sacerdotal, tant diocesana com religiosa. És bo de tenir-los presents en aquest moment i agrair al Déu sempre provident la presència d'ells en el nostre camí cristià. Tant de bo que, al mateix temps, el Senyor ens fes a tots i cada un de nosaltres el do de ser acompanyants de joves i adults que senten que Crist els

convida a seguir-los de més a prop per tal de descobrir la seva missió en l'Església i en la societat.

Perdre l'origen és perdre la identitat. Els nostres *esse et actio* sacerdotals tenen el seu origen en el trobament amb Crist. És el mateix Senyor, tant en el moment de la crida com en cada instant del nostre ministeri i de tota la nostra existència. Recordem-ho: no «fem» de sacerdots, sinó que «som» sacerdots de Crist, transparència del bon pastor que dona la vida per les ovelles. En nosaltres no hi pot haver dicotomia entre l'actuar i el ser. Tot en la nostra vida és sacerdotal. El poble fidel del Senyor ens vol amb aquesta unitat d'existència i d'acció, la qual tenen el mateix origen: el trobament amb Crist.

Estimats germans preveres, que important que és tenir cura del nostre trobament personal i comunitari amb Crist! Fer-ho és anar contínuament a l'arrel, des d'on ens arriba la saba que ens vivifica. Necessitem posar-nos a la presència del Senyor —tant de bo que fos en el sagrari de la nostra parròquia!— per a deixar-nos estimar per ell. No oblidem que ser cristià és fonamentalment deixar-se estimar per Déu. El temps de ser en la presència del Senyor, amarats amb la Paraula, és deixar-se fer pel qui és el nostre creador, redemptor i santificador. Quants fruits de santedat i de missió s'aconsegueixen per aquesta presència llarga i intensa de cor a cor amb Jesús! Que diferent que és la visió de la realitat quan hom es deixa mirar per Déu! No ens enganyem a nosaltres mateixos: no és perdre el temps, de cap manera, tenir cura del trobament amb Crist.

El Crist vivent és el qui contínuament ve a nosaltres i espera la nostra resposta fidel i generosa. El trobament amb ell significa desvetllar en nosaltres la capacitat de descobrir la seva presència contínua en el nostre cor i en el nostre ministeri. En tota acció ministerial nostra, petita o gran, en el secret del que solament Déu veu o als ulls de molts, la que més ens costa o la que ens surt fàcilment, en totes el Senyor hi és present. Perquè ell hi és sempre, fins i tot, i encara més, quan ens trobem amb aquelles persones que ens costa d'acceptar, perquè pensen diferent, actuen de manera diversa o no són dels nostres. Ens cal demanar al Senyor que, com als deixebles d'Emaús, ens abrui el cor i ens parteixi el pa, per tal d'obrir-nos els ulls a la seva presència, assenyalamet en els necessitosos de tota mena, tant corporal, com psicològica, com espiritual. De fet, la presència de Crist en l'Eucaristia és font de qualsevol altra presència seva. La celebració quotidiana de la santa missa és una necessitat per al sacerdot, perquè és el cor del nostre ministeri i del nostre ésser. Unir-nos a Crist en el moment sacramental del seu sacrifici redemptor, el seu misteri pasqual de mort i resurrecció, és vital per a nosaltres perquè siguem presència fidel seva enmig de les nostres comunitats, amb la nostra donació sense mesura. Tinguem present que la caritat i la missió brollen de l'Eucaristia, font i cim de la vida cristiana. La caritat personal i eclesial, per mitjà de Càritas, són conseqüència i al mateix temps necessitat per a l'autèntica celebració de l'Eucaristia. La caritat brolla de l'altar eucarístic i és la principal ofrena dels qui celebrem. Descobrir la presència de Crist en els pobres no és pas una qüestió baldera, de poca importància, sinó essencial per a tot cristià i singularment per als qui exercim el ministeri sacerdotal enmig de la comunitat cristiana. I no oblidem l'aspecte evangelitzador del nostre ministeri. L'Església ens demana contínuament la conversió missionera. Ens cal cercar, a la llum de l'Esperit Sant i en la

comunió eclesial, camins de nou anunci de Crist als nostres germans. Som en un món d'incerteses, on abunden la por i la manca d'esperança i fins i tot els conflictes socials i bèl·lics. Una mal entesa llibertat personal, sense cap relació amb la veritat, ens aboca sovint a un individualisme i entotsolament que no deixa respirar. El buit, el sense-sentit, la teranyina del pecat aclaparen el cor de tantíssimes persones. Nosaltres, creients en Crist, no podem fer res més que oferir-los el millor que tenim: la nostra fe, que obre el cor a l'esperança i que *actua per la caritat* (Ga 5,6).

Germans estimats, la fidelitat genera futur. En aquesta Missa Crismal renovarem les promeses del nostre sacerdoci, tenint present que fou en el Cenacle on Jesús va instituir el sacerdoci ministerial dels seus apòstols i el del seus successors els bisbes i els seus col·laboradors necessaris, que són els preveres, participants del sacerdoci apostòlic. La renovació significa per a cada un de nosaltres una afirmació de fidelitat al do rebut, amb tot el que implica de conversió contínua. En aquesta celebració tenim presents els nostres germans preveres que celebren, amb acció de gràcies, els cinquanta i els vint-i-cinc anys de la seva ordenació, amb el que significa de fidelitat provada, constant i generosa. És evident que la nostra petita fidelitat té la seva arrel en la fidelitat del nostre Déu, sempre provident i misericordiós. Aquest és el camí que engendra futur: la nostra constant fidelitat, feta de perseverança en la pregària, en la comunió fraternal, en la caritat i en la missió. Com a bisbe vostre no puc fer res més que donar gràcies a Déu per la vostra fidelitat en el dia a dia, que ens fa mirar amb esperança el futur que el Senyor obre al nostre davant: una Església pobra, entusiasmada per la missió i la caritat. Mentrestant, amb paraules de Lleó XIV, espero que hi hagi una «renovada Pentecosta vocacional en l'Església, suscitant santes i nombroses vocacions al sacerdoci ministerial, per tal que no manquin mai obrers per a les messes del Senyor. I que es desperti en tots nosaltres la voluntat de comprometre'ns profundament en la promoció vocacional i en l'oració constant a l'Amo dels sembrats (cf. Mt 9,37-38)» (*Una fidelitat que genera futur*, 27).

Que intercedeixin per nosaltres santa Maria, mare del bon Consell, i tots els sants sacerdots del nostre bisbat, així com els fundadors i sants dels instituts religiosos dels quals formeu part alguns de vosaltres. Sense oblidar sant Joan Maria Vianney, que afirmava: «El sacerdoci és l'amor del Cor de Jesús.» Que amb tals intercessors la nostra existència tingui un únic i fonamental anhel: que Crist regni en el nostre cor i sigui l'ànima del món. Així sigui.